СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 111. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 13-го ЧЕРВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 13, 1986 No. 111. VOL. XCIII.

…ЕНТ РЕҐЕН ВИСЛОВЛЮЄ СПІВЧУТТЯ УКРАЇНЦЯМ

Ню Йорк. — Президент Роналд Реґен написав листа о. Патрикієві Пащакові, ЧСВВ, парохові церкви св. Юра в Ню Йорку на відповідь попереднього листа о. Пащака. В листі президент Реґен висловлює своє співчуття українському народові з приводу катастрофи в Чорнобилі та каже, що Америка може допомогти українцям в цій ситуації.

Внизу текст листа президента Реґена в перекладі на українську мову:

Дорогий Отче Пащак:

Нейсі і я поділяємо з вашими парафіянами і з усіми американцями українського походження глибоке затурбовання безпекою ваших рідних в Україні. Нуклеарна катастрофа в Чорнобилі була страшним випадком, який вбив багато осіб — наш нарід готовий допомогти в будь-який спосіб.

Наші молитви і думки є з вами і з вашими рідними в Україні.

Нехай Бог вас благословить і захищає вас і ваших рідних.

З пошаною
Роналд Реґен

Відбудеться конференція Наукової Ради СКВУ

Кент, Огайо. — В суботу, 14-го червня в Іллинойському університеті відбудеться сесія Наукової Ради при СКВУ, присвячена обговоренню сучасного стану українознавства на Заході і завданням українських учених.

В сесії візьмуть участь такі науковці: проф. д-р Любомир Винар (Кентський стейтовий університет), голова Наукової Ради СКВУ і головний редактор „Українського Історика", проф. д-р Тарас Гунчак (Ратгерський університет), директор новопосталого Українського Дослідчого Документаційного Центру і головний редактор „Сучасности", проф. д-р Ярослав Розумний (Вінніпеґський університет), голова Славістичного Відділу, і проф. д-р Дмитро Штогрин (Іллинойський університет), голова Українознавчої наукової дослідчої програми при Іллинойському університеті.

Як відомо, Наукова Рада СКВУ співпрацює з НДП в Іллинойському університеті, а проф. Д. Штогрин є також членом Наукової Ради.

Головним завданням цієї сесії є критично обговорити стан українознавства на Заході і українознавчі наукові осередки, а головно застановитися над можливістю здійснення деяких наукових проєктів в ділянках історії, літературознавства, і довідкової та джерельної літератури. Окремо буде обговорена діяльність Наукової Ради при СКВУ, як світової надбудови українських наукових установ в діяспорі.

АВТОБУС НА СОЮЗІВКУ

Пассейк, Н. Дж. — Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу в Пассейку, Н. Дж., повідомляє, що автобус на Союзівку на День Батька від'їжджає в неділю, 15-го червня, о годині 8-ій ранку від Української Централі в Пассейку. Є ще вільні місця. Зголошуватися можна до І. Хомка на число тел.: 472-0989, або до В. Марущака, тел.: 546-6787.

Померла Наталія Котович

Філядельфія, Па. — Тут у середу, 11-го червня 1986 року померла після довгої і важкої недуги проф. Наталія Котович, президент Музичного Інституту Америки, відома піяністка та педагог що від 1981 року була президентом УМІ. Проживаючи від 1950 року у Філядельфії, проф. Н. Котович довгі роки була учителькою музики в престижевій музичній школі Сеттльмент, а рівночасно постійно навчала в УМІ і була незвичайно активною в українському музичному світі в ЗСА. Вона була душею великих святкувань 30-річчя УМІ в 1983 році.

Покійна залишила у глибокому смутку сестру Ірину Старосольську, сестрінка Володимира Старосольського й ближчу та дальшу родину в ЗСА, Канаді й Україні.

Св. п. Н. Котович

Похорони відбудуться в суботу 14-го червня 1986 року з похоронного заведення М. Насевича у Філядельфії.

Д. Нагірний здобув друге місце у подвійних іграх

Нюарк, Н. Дж. — Данило Нагірний, визначний молодий український тенісист з Мейплвуду, Н. Дж., який є студентом першого року Каліфорнійського університету в Берклі, Каліф., дійшов до фіналів у подвійних іграх університетських чемпіонатів, що закінчились в університеті Джорджії в неділю, 25-го травня.

У фіналі Д. Нагірний і його партнер Майкл Кюрес програли проти першо-ранґової пари Рич Ліча і Тима Посета з університету Південної Каліфорнії 6-7 (3-7), 6-4, 6-2.

У Каліфорнійському університеті Д. Нагірний грав минулого сезону на четвертій ракеті і здобув понад 20 перемог, програючи тільки кілька матчів у найвищій клясі університетських дружин. Його тренер Ґлен Бессет порівнює 19-річного Данила до таких змагунів як Пітер Флемінг і Фріц Бюнінг, які також заступали краски Каліфорнійського університету. Він також вказав на добрі досягнення Данила в навчанні.

Д. Нагірний

Закінчивши свій перший рік студій на університеті, Д. Нагірний братиме участь в багатьох літніх турнірах.

УНСОЮЗ ПРИДБАВ В ТРАВНІ 310 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА $1,528,000

Джерзі Сити, Н. Дж. — З Організаційного Відділу УНСоюзу інформують, що в травні Союз збагатився на 310 нових членів, які забезпечені на імпозантну суму — 1,528,000 долярів.

Придбання так поважного числа нових членів в одному місяці слід зараховувати до поважних успіхів. Подяка за це в першу чергу належиться конвенційним делеґатам, які відгукнулися на заклик Головного Екзекутивного Комітету, щоб всі придбали відповідне число нових членів. Частина делеґатів вислали аплікації до Головної Канцелярії в Джерзі Сити, а понад 80 делеґатів по традиції не їхали на Конвенцію з „порожніми руками", а привезли зі собою понад 200 аплікацій, які передали головному організаторові. Коли б всі 329 делеґатів, які брали участь в Конвенції привезли по кілька аплікацій, то можна було легко осягнути мету, а саме придбати до Конвенції 1,000 нових членів, а тимчасом по кінець травня придбано рівно 900 членів, забезпечених на загальну суму 3,454,000 долярів. Коли взяти під увагу, що в минулому передконвенційному році за перших п'ять місяців придбано 626 нових членів продано забезпечення на 2,280,000 долярів, то сміло можна сказати, що конвенційний рік почався добре, як з сумою забезпечення, так і числом нових членів.

Говорячи про організаційні успіхи травня, а головно учасників 31-ої Конвенції, то подяка і ґратуляції належаться головному радному Василеві Пастушенкові, який передав під час Конвенції 24 аплікації нових членів. Це була мила несподіванка, а ще більшою несподіванкою було це, коли головний контролер д-р Нестор Олесницький, передав шість аплікацій на суму 300,000 долярів. Також головні радні Андрій Джула і ред. Василь Дідюк прибули на Конвенцію з „дарунками", передавши по 10 аплікацій нових членів, а до них долучився голова Пассейкської Округи та предсідник 42-го Відділу Іван Хомко, передавши також 10 аплікацій нових членів забезпечених на високу суму.

В дальшому головний організатор отримав аплікації від делеґатів: секретар 407-го Відділу Гавриїл Миськів передав сім аплікацій, а по шість членів придбали: голова Округи Торонто та предсідник 407-го Відділу Василь Шаран, секретарка 377-го Відділу Осипа Михайленко, секретар 266-го Відділу Володимир Варшона і секретар 237-го Відділу Михайло Крика. По п'ять членів придбали: секретар 56-го Відділу Петро Когут, секретар 59-го Відділу Тарас Сливінський, голова Округи Нюарк і секретар 133-го Відділу Ярослав Леськів, секретарка 244-го Відділу Галина Сенедяк, секретар 340-го Відділу Евген Макар і секретарка 452-го Відділу Марія Сцібело. По чотири члени придбали: секретарка 7-го Відділу Гелен Словік, головний контролер інж. Анатолій Дорошенко (Відділ 103), секретар 163-го Відділу Теодор Дуда, секретар 216-го Відділу інж. Богдан Одежинський, секретар 222-го Відділу мгр Ярослав Кришталович, секретар 288-го Відділу Дмитро Мушастий, секретар 323-го Відділу Іван Бриски, член Управи 325-го Відділу Лідія Яцишин, секретарка 328-го Відділу Ольга Пішко, секретар 362-го Відділу Федір Петрик, голова Округи Філядельфії і секретар 375-го Відділу Петро Тарнавський секретар 379-го Відділу Василь Семків і секретар 460-го Відділу Александер Ковальчук.

Головний радний Василь Пастушок передає 24 аплікації нових членів, головному організаторові Степанові Гаврищеві на 31-ій Конвенції УНСоюзу.
(фото: ред. Рома Гадзевич, „Український Тижневик")

По три члени придбали: д-р Роман Голіят, секретар 19-го Відділу, Іван Блиха, секретар 42-го Відділу, Ольга Бережан, секретарка 114-го Відділу, Іван Сірик, делеґат 114-го Відділу, Петро Щерба, секретар 173-го Відділу, проф. Володимир Винницький, секретар 239-го Відділу, Йосиф Чабан, секретар 242-го Відділу, Петро Аркотин, секретар 261-го Відділу, Александер Ски-

(Закінчення на стор. 3)

Р. РЕҐЕН ПОІНФОРМУВАВ КОРЕСПОНДЕНТІВ ПРО ПЛЯНИ УРЯДУ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен, виступаючи в середу, 11-го червня ц.р., на черговій, 37-ій з черги пресовій конференції за його президентури, поінформував чисельних кореспондентів, які заступали всі засоби масової інформації, про пляни Уряду і деякі важливі проблеми, що їх З'єднані Стейти Америки мусять розв'язати незабаром.

На початку пресової конференції Президент відчитав офіційну коротку заяву в якій порушив чотири найважливіші, на його думку, справи, а саме: бюджету і небезпечні обмеження витрат на оборону, продовження допомоги для антикомуністичних повстанців „контрас" в Нікараґуа і совєтську збільшену доставу зброї для сандіністів, нову податкову систему, якою тепер займаються обидві палати Конгресу і широко дискутований на сторінках американської преси договір ЗСА з СССР з 1979 року, так званий САЛТ II.

На настирливі запити кореспондентів, якраз про справу САЛТ II, президент Р. Реґен заявив, що він не прийняв ще остаточного рішення про занихання цього договору, але ЗСА не можуть продовжувати гри кота з мишею, тобто слідкувати за совєтськими перегонами в нуклеарному озброєнні без можливости жадної контролі і вигляду на підписання нового роззброєневого договору і зрушення з мертвої точки переговорів в Женеві. „Ми маємо ще кілька місяців до диспозиції і хочемо бачити конкретні совєтські пропозиції в тій справі, а в кінці року Уряд ЗСА ще раз перегляне цілість справ і винесе остаточне рішення". Вміжчасі Совєтський Союз надіслав нові пропозиції до переговорів про редукцію стратегічної нуклеарної зброї і Р. Реґен обіцяв переглянути їх якнайскорше.

Відповідаючи на питання кореспондентів, Президент ЗСА висловив надію, що його зустріч із совєтським лідером Міхаїлом Ґорбачовим таки відбудеться пізньою осінню цього року. Він думає, що Ґорбачов також бажає такої зустрічі.

Р. Реґен критикував Совєтський Союз за його імперіялістичну політику в Центральній Америці, збільшення достави модерної зброї для сандіністів і Куби, полети совєтських розвідувальних літаків над нікараґуанською територією.

Займаючи становище до інших справ, Президент ЗСА порушив ще справи дальших полетів міжпростірних кораблів в майбутньому, після осунення вад у ракетах-двигунах і обіцяв, що Уряд перегляне усі рекомендації спеціяльної президентської комісії, що її очолює колишній державний секретар Вілліям Роджерс; проблеми голоду і голодуючих осіб і зв'язані з цим контроверсійні заяви урядових осіб; туризму до Европи й інших заокеанських країн; ізраїльського шпигунства, яку тепер розглядає Департамент справедливости та багато інших справ.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН, як і більшість лідерів держав, поздоровив Курта Вальдгайма з обранням його на пост президента Австрії. „Австрійський народ зробив свій вибір шляхом вільних і демократичних виборів, — сказав речник Білого Дому Леррі Спікс. — Президент післав Вальдгаймові звичайне дипломатичне послання". За словами Л. Спікса, президент Р. Реґен не прийняв ще остаточного рішення щодо висунених проти Вальдгайма обвинувачень. Речники Департаменту справедливости ЗСА повідомили, що секретар цього Департаменту Едвин Міз наступного тижня оголосить про те, чи буде ім'я К. Вальдгайма внесено до списка небажаних чужинців. Навіть якщо це і станеться, то Вальдгайм як лідер держави зможе вільно відвідувати З'єднані Стейти Америки. Внесення до „чорного списка" буде мати в цьому випадку лише символічне значення. Л. Спікс сказав також, що З'єднані Стейти і далі продовжуватимуть дружні відносини з Австрією, не зважаючи на минуле Вальдгайма.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ проголосувала за заборону з 30-го червня ц.р. діяльности п'ятьох нафтових компаній в Лівії. Для цих компаній президент Роналд Реґен зробив вийняток при впровадженні повної економічної бльокади режиму полковника Муаммара Каддафі. Всі п'ять компаній будуть мати можливість ліквідувати свої активи і продати обладнання та інше майно. Рішення про заборону діяльности американських компаній в Лівії зв'язано з точкою зору деяких західньоевропейських союзників ЗСА, які не хочуть застосовувати проти Лівії економічних санкцій, поки там перебувають американські спеціялісти.

НЕЗАБАРОМ ДО НЮ ЙОРКУ з Франції прибуде „солодка" Статуя Свободи, копія тієї, яка була зроблена в XIX столітті Фредеріком Бартольді. Французькі кулінари закінчують виготовляти 13-футову Статую Свободи, на яку пішло дві з половиною тонни чоколяди. Вона буде виставлена на ліцитацію для продажу.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ЗСА видав і роздав репортерам 38-сторінкове звідомлення під назвою „Права людини в кастрівській Кубі". На підставі свідчень незалежних груп і організацій та повідомлень репортерів автори звідомлення роблять висновок, що комуністична партія Куби контролює абсолютно всі аспекти життя в країні — політичні, економічні, соціяльні, культурні. При цьому режимі порушуються всі без вийнятку права людини. „Свободи слова на Кубі не існує, — сказано в звідомленні. — Вас можуть арештувати і навіть покарати за те, що ви написали гасло на стіні. Нема натяку і на свободу релігії". В звідомленні говориться також, що від 1962 року на Кубі запроваджено карткову систему і нема надії, що її ліквідують. Віцепрезидент Джордж Буш прокоментував звідомлення Державного департаменту словами: „Все це сумна правда".

ІНСПЕКТОРИ ЗДОРОВ'Я заявили, що в стейті Ню Йорк, є шість шпиталів, які порушують медичні закони. Ці шпиталі — це Гарлем і Белвю в Мангеттені, Вудгол у Бруклині, в Квінсі, повіті Кінгс і в Бронксі. Виявилось, що в них деякі лікарі й анестезіологи не мали дозволів, але переводили операції. Урядовці із стейтового департаменту здоров'я сказали, що цю справу будуть прослідкувати, щоб запобігти будь-яким випадкам.

ФЕДЕАЛЬНЕ БЮРО Інвестиґацій повідомило, що більш інтенсивно перевіряються урядові працівники щодо вживання наркотиків.

ФІРМА РОТАНЕЛЛІ ФУД, яка виробляє заморожене їдження, відкликала понад 100 своїх продуктів після того, як дізналась, що були випадки затроєння її продуктами. Фірма Ротаннелі, яка заробляє приблизно 22 міл. дол. річно, головно виробляє італійські страви та продає свої продукти крамницям і ресторанам у 48 стейтах.

У СВІТІ

ЕКОНОМІЧНІ ДОРАДНИКИ Адміністрації президента Роналда Реґена кажуть, що З'єднані Стейти Америки передадуть для Мехіко п'ять більйонів долярів позички для рятування тамошньої економіки. Чи таке порятнення врятує економіку Мехіо, — запитують деякі економічні спостерігачі і кажуть, що уряд Мехіко винен закордонним державам 97 більйонів долярів; 74 більйони для комерційних банків і 23 більйони державним касам. Одна третя тієї суми припадає на державну касу ЗСА і американські банки.

АНТИКОМУНІСТИЧНІ ПОВСТАНЦІ „контрас" в Нікараґуа звільнили усіх вісім німців, громадян Федеральної Німецької Республіки, яких вони захопили були в полон під час нападу на сандіністські позиції. Як відомо, багато німців, зі Східньої і Західньої Німеччини, працюють за контрактами для сандіністського уряду і тим самим допомагають зміцнювати здобутки марксистської революції в Нікараґуа. Полонені були звільнені на інтервенцію американських урядових чинників. Уряд ЗСА, як тільки може, допомагає антикомуністам в боротьбі проти прокомуністичного і промосковського уряду в Манаґуа.

АҐЕНТСТВО ЮНАЙТЕД Пресс Інтернешенел повідомило, покликаючись на інформації совєтського міністерства здоров'я, що хоч вода в Дніпрі є чиста і можна в багатьох місцях купатися, але ловити рибу, мочити ноги на берегах ріки, прогулюватись малими човнами тощо не можна, бо вода в Дніпрі, головно біля берегів все ще покрита верствою радіоактивного пилу з Чорнобильської нуклеарної станції.

НА СТОРІНКАХ ГАЗЕТИ „Комсомольська правда" появилась довша стаття присвячена „новій проблемі" в СССР, а саме наркоманії серед молоді. Про ці справи раніше совєтська преса не писала й тому не було „проблеми". Тепер, з наказу нових лідерів СССР, її „побачили" не тільки редакції газет, але й інші засоби масової інформації. Газета пише, що наркотики поширюються не тільки в азійських республіках, але також в більших містах РСФСР. Наркоманія починає поширюватися також серед середньошкільників.

ВІКТОР Л. ІЗРАЕЛІЯН, совєтський делеґат на роззброєневій конференції в Женеві, спонзорований Організацією Об'єднаних Націй, критикував З'єднані Стейти Америки за продукцію хемічної зброї. Він заявив, що продукція цієї зброї є порушенням договору між СССР і ЗСА підписаного в 1985 році. Американські і деякі західньоевропейські делеґати вказували на те, що Совєтський Союз не тільки продукує, але вживає цю зброю проти антикомуністичних повстанців в Афганістані і Анґолі.

В ПОНЕДІЛОК, 9-ГО ЧЕРВНЯ, грецька поліція в Атенах знайшла на вулиці тіло застреленого араба. У вівторок, 10-го червня, головна квартира Палестинської Визвольної Організації призналася, що застрелений є визначним членом ПВО. Представник цієї організації назвав жертву Калідом Назалем і обвинуватив Ізраїль та З'єднані Стейти Америки у вбивстві.

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКІ чинники повідомили Вашінґтон, що в Бонні поліція заарештувала американського громадянина, колишнього вояка, який намагався продати військові інформації для аґентів совєтського бльоку. Міністер внутрішніх справ ФНР Фрідріх Ціммерманн, інформуючи парляментаристів про тероризм і шпигунство в Західній Німеччині, згадав тільки про цей випадок, але відмовився покищо назвати прізвище заарештованого і обставини арешту. В цій справі ведеться докладне слідство, — заявив Ціммерман, — і не треба цьому слідстві шкодити. Засоби масової інформації подали, що заарештований мав за собою довгу військову кар'єру в американській морській фльоті, правдоподібно був старшиною вищої ранґи і мав доступ до багатьох засекречених інсталяцій.

М. ҐОРБАЧОВ ПРОБУЄ ЗАСПОКОЇТИ САТЕЛІТІВ

Будапешт, Мадярщина. — Совєтський лідер Міхаїл Ґорбачов, відвідуючи перший раз в характері генерального секретаря КПСС Мадярщину, пробував заспокоїти совєтських сателітів, які в такий чи інший спосіб потерпіли від нуклеарної радіяції, спричиненої вибухом на нуклеарній енерґетичній станції в Чорнобилі.

Щоб це не виглядало, що це суто совєтська справа, М Ґорбачов запропонував в Будапешті підписати міжнародний договір, на підставі якого пошкодовані нуклеарним вибухом, подібним до чорнобильського країни могли б отримати відшкодування. Такі країни, на його думку, заслуговують на міжнародну допомогу, безкоштовне медичне обслуговування і перевірку населення та відбудову житлових будинків, якщо вони були пошкоджені вибухом чи радіяцією.

Очевидно, мадяри, які знають ціну совєтських обіцянок і пропозицій, не звертали великої уваги на промову М. Ґорбачова, виголошену ним до робітників на фабриці електричних приладів. Зрештою, — кажуть політичні спостерігачі, — Мадярщина була сама жертвою комуно-московського імперіялізму в 1956 році, а вулиці Будапешту спливали кров'ю оборонців свободи і тому мадярів не легко переконати у правдивості слів совєтських лідерів.

Переходячи до іншої теми, М. Ґорбачов запропонував, котрий уже раз, взаємне зменшення збройних сил, нуклеарної і звичайної зброї в Центральній Европі. Цю тему обговорюватимуть на нарадах членські держави Варшавського Пакту в кінці цього тижня.

Після промови М. Ґорбачов з дружиною Раїсою „змішалися" разом з публікою на центральній вулиці Будапешту, чим створили правдиву проблему для державної служби безпеки і совєтських охоронників Ґорбачова. У цьому „поході" по вулицях міста супроводжав совєтського гостя лідер Мадярщини Янош Кадар. По дорозі Ґорбачов намагався нав'язати діялог з перехожими і вітав групу совєтських туристів. При тій нагоді він хвалив підприємчивість мадярів, їхню економічну політику, але рівночасно закликав до тісної економічної співпраці між сателітними країнами. Кілька разів він повертався до катастрофи на чорнобильській нуклеарній станції, а запитаний чи СССР дасть відшкодування Польщі за заподіяні радіяцією шкоди, відповів, що ці шкоди не були спричинені чорнобильською радіяцією, а говорення про ці шкоди це тільки злобна пропаганда західніх ворожих сил.

СЕРІЯ ВИКЛАДІВ В УВАН

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук в ЗСА, у серії Київських викладів, влаштовує доповідь про першу українську школу в Києві, яка відбудеться в неділю, 22-го червня ц.р., о год. 2-ій по полудні тут в залі академії, при 206 Захід 100-та вул. В програмі Валерія Ревуцький — „Мої вчителі і товариші, зокрема про Вадима й Ольгу Павловських" і спогад Надії Іщук про історію заснування школи.

БАСКИ-СЕПАРАТИСТИ вбили вояка національної оборони, Антонія Рамоса Раміреза, коли він намагався всісти до свого автомобіля. Еспанська поліція повідомляє про багато інших випадків терору басків в різних частинах Еспанії.

НЕОДРУЖЕНІ БАТЬКИ малого немовлятка, яке потребувало нового серця, віддали його під опіку родичів батька. Це запевнило, що дитина зможе легально дістати нове серце від другого вмираючого немовлятка. Операція пересаджування серця відбулась в університетському медичному центрі в Лома Лінда, Каліфорнія.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пошесть наркоманії

Залив Америки наркотиками з-за закордону — це стара історія. Існує який десяток різних наркотиків і тільки спеціялісти — лікарі та призначені для боротьби проти наркотиків вишколені поліціянти знають всі ті назви і розуміються на відрізнюванні їх. Наркотики — це ціла проблема, і то проблема складна з різними аспектами. Найголовніший з них — це бизнес. Гуртовий і деталічний продаж наркотиків в одній тільки Америці має вже не мільйоновий, а більйоновий оборот. „Бизнес" продажу наркотиків стосується не тільки окремих осіб чи гурту продавців, а стосується також різних країн у широкому світі, які підтримують продукцію й експорт наркотиків. Це деякі країни південної Азії, Мехіко, країни Південної Америки. Тому найбільшими центрами торгівлі наркотиками є Фльорида на Сході Америки й Каліфорнія на Заході — бо тут скеровані найбільші транспорти наркотиків.

Минулася доба модної маріхуани. Ще тямимо, як деякі кола суспільства пропонували навіть леґалізацію маріхуани, сподіваючись, що тоді вона втратить принаду, як щось заборонене , і число користувачів зменшиться. Тепер ніхто вже не журиться маріхуаною. В останніх тижнях всі часописи Америки повні тривожних вісток про пошесть нового роду наркотика, що його в Ню Йорку називають „крек" в Лос Анджелесі „рок". Епідемія „креку" охопила вже всі найбільші міста в Америці. У „Таймі" з 2-го червня ц. р. називається „крек", як „дешеву і смертоносну кокаїну, що стала загрозою для країни". Тоді, коли кокаїна чи героїна в порошку чи плині, користувана як пиґулки до проковтування чи впорскування собі в жилу, або — найделікатніший спосіб — для нюхання, як колись нюхали табаку; ті роди наркотиків дорогі. Одна унція кокаїни коштує 1,000 - 1,500 долярів, а одна пластикова віолька „креку" коштує 10 дол. „Тайм" твердить, що в Америці є кругло 20,000 гуртових продавців кокаїни і понад 5 мільйонів налогових наркоманів, при чому те число драматично зростає — саме після винаходу „креку" скріпленого роду кокаїни, наслідки якої появляються у користувача буквально за секунду. „Крек" підвищує тиснення крови, побуджує статевий гін, затьмарює ум, бо діє на мозок, і — що найнебезпечніше — має той сам ефект, що „викликує у користувача гін до вбивства — будь кого, хто найближчий і наче „підсунеться під руку".

Хоч у Ню Йорку, Чикаґо, Лос Анджелесі і Маямі збільшено число поліції, яка поборює наркоманію, тепер головно „крек", висліди драматичні: зростає число арештованих, виявляють цілі склади наркотиків вартости мільйонів і конфіскують мільйонові суми, але — число наркоманів не маліє, а навпаки росте. І тому навіть віцепрезидент Джордж Буш у минулотижневому виступі в Юстоні, у Тексасі, вказував на можливість, що до боротьби проти імпорту наркотиків притягнуть і Національну ґвардію. Можна здогадатися — для пильнування кордону від Мехіко і від сторони Куби та Венесуелі і для скріплення контролі на летовищах. Наркоманія поширена головно між молоддю і між чорними, але й не оминає жінок та високих урядовців. Це феномен нашого часу. Він певно минеться, але поки минеться, жертвами „креку" і споріднених із ним наркотиків упадуть сотні тисяч осіб, старших і молодих, мужчин і жінок. Ця пошесть, як та чума, про яку Шевченко писав, що „Чума з лопатою ходила і гробовища рила, рила.

Микола Бараболяк

ПЕРЕВЕРШИТЬ ЯПОНІЯ ЗСА ЯК СВІТОВА ЕКОНОМІЧНА ПОТУГА?

Минулого місяця їздив Реґен до Токіо на чергову конференцію „сімох", семи економічних потуг світу (ЗСА, Великобританія, Франція, Японія, Західня Німеччина, Італія і Канада) з метою як би то зарадити, щоб утримати рівновагу між економічними інтересами цих семи держав і таким чином запевнити стабільність економічних сил у світі, що, очевидно, дуже важливе з уваги на постійну загрозу зі Сходу. Та знайти розв'язку суперечних інтересів членів конференції не така проста справа. Найбільшою турботою ЗСА — неґативний торговельний балянс і державний борг. Висока ціна доляра на світовому ринку, порівнюючи з японською, німецькою й іншими валютами, принесла Америці хвилеву користь, закордонний бо капітал, заманений високими відсотками в ЗСА допоміг ЗСА платити відсотки, від майже двотрильйонового державного боргу.

Та водночас цей перецінений доляр зробив експорт американських продуктів проґібітивним, що б'є по американському експорті. ЗСА втішається нині низькими відсотками, „бичачим" ринком на біржі, але є це тривалою запорукою сили Американської економіки? Я не знавець у цьому ділі, але кожен пересічний обсерватор американської економічної політики скаже, що доки існує неспівмірне державне заборгування і доки держава збирає менше гроша як видає, доти не можна насправді тішитись фінансовими успіхами. А що коли закордонні інвестори втратять довір'я до економічної господарки ЗСА і зачнуть відтягати свої інвестиції з Америки? Завданням Реґена мало бути з'ясувати на конференції проблеми ЗСА і найти корисну для Америки і всіх членів конференції розв'язку.

У чому головна трудність? Коли аналізуєш нинішні економічні стосунки у світі, годі не дійти до висновку, що сьогодні у цілому світі панує капіталізм у виді трьох його варіянтів: 1) совєтський державний капіталізм, найбільш гидка його форма, бо стосуючи примус і терор; він експлуатує людину як ніякий досі. 2) Американський капіталізм не ідеальний теж; в його зачатках робітник був експлуататований. Юнії змінили стосунок між капіталом а робітником. але на жаль, донині покутує недовір'я, між тими силами а навіть ворожість, в результаті чого американському експортові приходиться важко на міжнародному ринку. А Америка не може хоронити свою економіку тарифовими бар'єрами, бо це їй на здоров'я не вийшло б. 3) Японський капіталізм спирається на довір'ї між продуцентом і робітником. У японського робітника нема почуття, що продуцент його використовує, там повна співпраця між тими двома елементами продукції, і тому економіка Японії цвіте.

У тому й секрет економічних здобутків Японії, цієї бідної в натуральні ресурси країни, якої 120-мільйонове населення згущене на в більшості невражайних островах? Перш усього важливу ролю грає їх неперевершима індустріяльна технологія. Вони не бояться автоматизації індустрії, японський робітник інтеліґентний, він легко переучується і переключується з чорноробочого на службовця, а нині каста службовців заступає у індустрії у шаленому темпі робітника). Японський капіталізм різниться основно від американського головно тим, що в ньому патерналізм перехрещується з патріотизмом і довір'ям робітника до працедавця, що його не використовується, що власник, менаджер і робітник мусять з'єднати зусилля, щоб продукуючи найкращий і найдешевший продукт, бути першим у світі, бо від того залежить доля народу. Японський робітник не піде на штрайк, коли знає, що підприємство не встоїться, коли б вдоволило його бажання про підвишку плати. Він працює на заводі, як колись наш хлібороб; він працює у себе і „для себе", працює ретельно, не байдикує. В Японії нема расової і національної мозаїки, нема „Affirmative action", де наймалося б робітника стосовно до квот, визначеної для „меншин". Робітник і службовець має почуття відповідальности і гордости. Там немислиме таке як у нас, що ,Свобода" ходить іноді світами, часом два тижні, заки залізе з Ню Джерзі до Чикаґо. В ЗСА надається диплом закінчення середньої освіти молодим людям, які не вміють поправно писати й читати. В Японії виходить зі середньої школи інтеліґент. Тому там більше кандидатів до дослідної праці, а в результаті вищість технології стосованої в індустрії.

Президент Реґен їздив до Токіо з метою збалянсувати економічні сили Японії (і Европи) з американськими, щоб протидіяти небезпечній індустріяльній конкуренції головно між Японією і ЗСА, та не допустити, щоб ця бідна Японія побила Америку на міжнародному ринку.

Добився Реґен якихось позитивних уступок від шести інших — „великих", а головно від Японії? Якось не дуже виразно про те говориться. А й не диво: головним завданням Реґена в Токіо було не так добитись економічного порозуміння, у справах зовнішньої політики. І то не в стосунку до того ворога зі Сходу, який погрожує їм усім, як ішлось Реґенові про те, що б ці інші члени конференції у Токіо апробували його... мілітарні заходи проти Каддафі, так наче б це питання було в центрі світової політики. Зі сумом треба ствердити, що, на жаль, престиж Америки на ринку світової політики, а зокрема економічної, не дуже підвищився завдяки цій конференції.

Престиж ЗСА паде, коли Японії зростає. Правда, Японія не має співмірних видатків на зброєння, легше їй отже втримати її економічний рівень, але попри все інше треба мати подив для Японії за наснагу, жертвенність і роботящість того народу! Там сила! І навіть надія! І Японія далеко відпорніша на зазіхання Москви, бо там велика моральна сила, коли про таку силу інших держав приходиться мати серйозні сумніви...

Оксана Керч

Василь Стус і нагорода Нобеля

Минає рік часу, як на еміґрації створився Міжнародний комітет для літературної нагороди Василеві Стусові в 1986 році. До комітету ввійшли два кардинали, поети, критики, письменники, в тому два лавреати нагород „Феміна" та „Монте Карльо", професор Сорбонського університету та американський конгресмен. Разом 38 осіб. Праця комітету йшла двома шляхами: видання перекладів вибраних поетичних творів Василя Стуса на англійську мову та найширшої популяризації імени нашого поета в світі. При цьому шляхом рекомендації кандидатури нашого поета до Нобелівського комітету при Шведській Академії. Обидва шляхи почалися успішно.

Першу ціль вможливив куратор Фундації ім. Лариси і Уляни Целевич-Стецюк, мґр Андрій Стецюк та наше звернення в пресі, на яке відгукнулися особи й економічні установи. Їх перерахуємо в такому порядку, в якому надходили від них щедрі пожертви, висловлюючи їм нашу гарячу подяку: Світлана Кузьменко — Торонто, Андрій Стецюк — Чикаґо, Відділ ОЖ ООЧСУ — Філядельфія, Кредитова Кооператива „Будучність" — Дітройт, Томич Ярослава-Ютика, Михайло Михалюк — Філядельфія, Кооператива СУМА — Йонкерс, СУК „Провидіння" — Філядельфія, Кредитова Кооператива — Вінніпеґ, Кредитова Кооператива св. Йосафата — Торонто, Кредитова Кооператива — Гамільтон, Українська Національна Кредитова Спілка — Монтреаль, „Самопоміч — Ню Йорк, Українська Федеральна Кредитова Кооператива — Рочестер, Українська Щадниця — Філядельфія, Ніна Михалевич — Філядельфія, Українське Об'єднання Письменників „Слово" в Канаді, Українська Кредитова Кооператива — Ріджайна, Українська Кредитова Кооператива „Карпатія" — Вінніпеґ, Ірена Іванчишин — Ню Йорк, Іван Кусень — Філядельфія.

Другий шлях — це було прохання до осіб уповноважених рекомендувати кандидата на Нобелеву премію. Комітет вислав понад сто листів з проханням писати рекомендаційні листи до Швеції одною з европейських мов, включаючи слов'янські. Це була проба наших сил. Як відомо з історії, Україна ще не мала цієї престижевої нагороди. Не тому, що наш Іван Франко був гірший як польський лавреат Реймонт, чи московський Шолохов. Але просто тому, що про цю нагороду старався дослівно один-єдиний патріот отець Осип Застирець, а справою нагородження уже в наші часи Уласа Самчука, чи Патріярха Йосифа також займалося дуже мало осіб. А відомо, що для кандидатури будь-якого письменника пишуться до комітету Нобеля 600, а то й більше листів. З них комітет вибирає половину, а до рук жюрі дістається ще поменшена сума листів також на половину для оцінки рекомендації. Наш проєкт, як ми згадали, був пробою наших сил. Ми звернулися до понад ста осіб, управнених становищем та професією писати рекомендації для кандидатури Василя Стуса вимаганими правильником Нобелевого комітету.

Зразу, отримавши наші прохання, відповіли нам від Наукового Товариства ім. Шевченка написавши листи до Швеції — голова д-р Ярослав Падох та секретар д-р Левко Рудницький, поетка Ганна Черінь, проф. Володимир Жила, д-р Богдан Стебельський, голова НТШ в Канаді, мґр Аріядна Стебельська — голова АДУК і д-р Ольга Вітошинська. Листи написані кожний в іншому стилі, можуть бути крім знаменитого арґументування рекомендацій, зразком епістолярного стилю. Ці перші наші рекоменданти без зайвих заохочувань, стали добрим прикладом для інших, яким треба було пригадувати, прохати ще раз і ще раз, переконувати а то й збивати їхні песимістичні завваги, що „з цього і так нічого не вийде", „Стусові не дозволять виїхати", „ми недержавна нація" і тим подібні викрути, щоб не завдати собі труду писати.

Нам відомо, що нічого не виходить тоді, коли нішо не робиться... Нам також відомо що Шведська Академія з своїм Нобелівським комітетом не свята, багато було випадків суто політичних потягнень при вирішуванні нагород, без уваги на твердження, що установа не політична. Але „контра спем сперо", як писала Леся Українка. Комітет не був песимістом навіть тоді, коли прийшла страшна вістка з пермського табору, що наш кандидат Василь Стус не живе. На пораду приятелів Богдана і Аріядни Стебельських ми написали листа до шведського короля, який іноді інтервеніює в особливих випадках. Ми прохали короля допомогти нам в особливому випадку, коли ув'язнений поет, що заслуговує нагороди, не витримав фізичних знущань, а ми ж ставили його кандидатуру ще тоді, коли він жив. Королівська канцелярія не забарилася відповісти, що справа передана до Нобелевого Комітету. У свою чергу секретар Комітету Лярс Гіленстен відповів, що Комітет не підлягає ні королеві, ні державі та що вони не можуть нашого прохання узгляднити, бо ідеться про кандидата, який не живе, а правильник Академії такого випадку не передбачає. На доказ прислали Правильник з 1980 року. До нашого листа, що був звернений до короля, ми приклали статтю шведського письменника Томаса фон Веґейзака, друковану в „Даґен Нюґетер" („Вісті Дня"), в якій цей член Пенклюбу докладно описує долю Василя Стуса.

Виглядало би, що праця нашого комітету після однорічної інтенсивної праці закінчилася. Але тут виявився оптимізм нашого комітету. Комітет і далі працює. Коли вийде книга перекладів у формі синоптикуму (оригінальний український текст поруч перекладу) з вичерпною передмовою д-ра Юрія Шевельова, словом від перекладача д-ра Ярополка Ласовського, біографією Василя Стуса, світлинами з різних періодів життя та відгуками відомих авторів на поезію В. Стуса, то вона зможе послужити в навчанні української культури, шляхом ознайомлення з вибраними творами найкращого сучасного поета, поета сторіччя.

Комітет діяв без практичних вказівок, без досвіду попередніх заходів; сьогодні він може своєю документацією і досвідом послужити акціям в цьому напрямі. Наш досвід і всі інформації ми завдячуємо членові нашого комітету Арсенові Турцевичові, без якого наші акції були б неможливі. Досвідом комітету ми радо послужимо наступному кандидатові, першому українському нобелістові.

Іван Боднарук

МИКОЛА УСТИЯНОВИЧ

Товариш і одноліток великого Маркіяна Шашкевича, продовжував Микола Устиянович розпочате ним діло. Більшу частину свого життя провів у Стрийщині й тут постала велика частина його творів. Працював на становищі пароха настоятель Славська серед сільських бойків. Це один із перших пробудників нашого народу в Галичині. В духовній семінарії товаришував із Шашкевичем і Я. Головацьким та з відродженням народу в 1848 році почав багато писати. Був тоді одним із найбільш талановитих наших письменників і сучасники називали його „нашим солов'єм", бо поклав великі заслуги у відродженні народу. Важка недуга М. Шашкевича спонукала Устияновича написати сонет „Побратимові в день імени єго", де бажав йому здоров'я.

Народився 1811 року, а помер 1885, себто минуло сто літ з дня смерти. Прийшов на світ у Миколаєві жидачівського повіту, де батько Леонтій був посадником. Після домашньої науки вчивея в гімназії у Львові й там же скінчив духовну семінарію 1838 року. Був священиком у Волкові коло Львова, а потім 28 років у Славську. Помер на останній своїй парохії у Сучаві на Буковині, де був теж деканом. У 1849 році видав у Львові „Галичо-рускій Вісник", а в 1860 році його обрано послом до галицького Сойму, але не розвинув там визначної діяльности. В 1870 році виїхав до Сучави, бо там мав змогу посилати дітей до школи. Там перейшов до „обєдинительного" табору і в 1879 році, коли появився в Чернівцях „Родимый Листокъ", почав знову писати, але в іншому дусі. Коли 6-го грудня 1878 року святкував він у Сучаві 40-ліття свого священства і народовці з Галичини привітали його, він на їх привіт відповів віршем „Отвѣтъ друзямъ ", в якому сказав, що рад би всіх „къ единству призвати, щоб вернулося согласіе минулих днів".

Писав головно поезії, які поміщував у „Зорі Галицкій", в першому нашому часописі, що виходив у Львові. Збірка його поезій вийшла 1860 року. Підписував їх „Миколай з Миколаєва". Його поезія „Верховино" стала популярною піснею. Є вона наслідуванням пісні з твору Коженьовського „Karpaccy gorale" (Czerwony pas, za pasem broń i topor, co błyska zdala). З того ж твору польського письменника є „Пісня опришків", що теж стала дуже популярною. Дуже поширений був колись вірш Устияновича „Трудись і молись", який часто входив до давніх шкільних читанок і хрестоматій. Щодо змісту це ідилія. Написав понад 80 поезій і шість повістей, крім газетних статтей, розвідок і дидактичних творів. Розпочав свою творчість 1836 року. В останніх 20 роках свого життя майже перестав писати. Насмішки Йосифа Левицького над першим твором відібрали Устияновичеві відвагу до літературної праці й він замовк на цілих 10 років.

У „Галичо-рускім Віснику" помістив М. Устиянович дві повісті: „Месть верховинця" і „Старий Єфрем", а в „Зорі Галицькій" 1852 року „Страстний Четвер". Написав також оповідання „Допуст Божий", „Ніч на Бержаві" і „Толкущому отверзеться". Ці твори, побіч Шашкевичевої „Олени", були першими творами на полі повістярства, яке потім довго лежало перелогом аж до часів Федьковича і Франка. З епічних поезій Устияновича найкращі оці: „Пещена дитина", „Рекрутка" і дума „Похід на Царгород".

Устиянович це передусім дуже чутливий лірик. Його мати відзначалася найкращими прикметами душі; дуже любила своїх 12 дітей і дбала про їх виховання. Тому й син відзначався змалку ніжною і чутливою вдачею, яку унаслідував по своїй добрій матері. Ця вдача проявилася потім у романтичному напрямі його творчости. Безперечно вплинула на це також творчість Шашкевича, повна ніжних і тужних тонів. З Шашкевичем жив Устиянович у щирих взаєминах до самої смерти. Він запрошував хворого Маркіяна, щоб для порятування здоров'я приїхав до

(Закінчення на стор. 4)

Ганна Черінь

ЧОРНОБИЛЬ

(У рядках і між рядками совєтської преси)

I.

Чорнобиль! Чорна вирва на мапі України. 26-го квітня — чорний день України. Катастрофа, що розійшлась по всьому світі. Нещастя, що принесло нам сумну світову славу і ознайомило ввесь світ із Україною. Ті, що досі не знали навіть де та Україна, тепер знають. Тяжкою ціною здійснився цей здобуток.

Як повідомилось у совєтській пресі (більш ніж два тижні після вибуху на четвертому бльоці Чорнобильської атомної станції), вибух не був голосний. Письменник Олександер Левада, що мешкав на той час, за його словами, „на своїй постійній літній базі", в самому місті Чорнобилі, 18 кілометрів від реактора, він не чув ніякого гуркоту, і сусіди нічого не чули.

В катастрофі загинуло двоє: Володимир Шашенок і Валерій Ходемчук. Ці імена подав Горбачов у своєму виступі аж 14-го травня. Совєтський уряд три дні взагалі мовчав. Аж 30-го квітня „Правда", що дісталася на Захід аж 13-го травня, на третій сторінці внизу повідомила, що вибух на атомній станції в Чорнобилі, зруйнував частину четвертого енергобльока і привів до „деякого" витікання радіоактивних речовин. „Ситуація устабілізована, потерпілі отримують допомогу. Мешканців селища при станції і трьох найближчих пунктів евакуйовано". І більш нічого.

Першого травня в СССР святкували пишно, як і дотепер. Йшли безперервні потоки демонстрантів на вулицях Києва, викрикуючи партійні гасла й махаючи квітами. Ідучи, танцювали гопак. „Ізвєстія" за 1-ше травня внизу на ст. 2 коротенько повторили сказане „Правдою" напередодні. А „Правда", на другій сторінці, внизу, в найнепомітнішим місці, подала дві колонки (36 рядків) від Ради Міністрів СССР; виділення радіоактивних речовин зменшилося, різні радіяції зменшились, і виливу в ґрунт не сталося. Еге ж, не сталося, бо графітова захорона горіла й випустила радіяцію не вниз, а вгору, на Україну, Европу і цілий світ... „Реактор у заглушеному стані. Спеціяльні відділи чистять затроєні місця". Далі йшли скарги на „деякі агенції Заходу", що „розпускають плітки про тисячі жертв цього вибуху". Насправді ж, — каже офіційне повідомлення — „загинуло двоє, 197 у шпиталі, а з них 49 випущено додому. Життя й праця йде нормально".

Другого травня газети заповнені звітами про свято 1-го травня і досягнення, спеціяльно довершені до цієї дати. І тільки в куточку, внизу на ст.3-ій коротке повідомлення; що радіоактивність зменшилась у півтора-два рази, то як же в півтора чи в два? Не мають точних інструментів?), що серед потерпілих 18 в тяжкому стані, а чужинців серед потерпілих нема.

Цей випуск „Правди" звітував про стан 30-го квітня. Третього травня газети мовчали про Чорнобиль — певно, не мали офіційних новин.

Четвертого травня подано, що Голова Президії Ради Міністрів СССР Рижков і секретар КПСС Ліґачов, а також і українські начальники — Щербицький, Щербина, Ляшко і Ревенко відвідали район Чорнобиля й побували в таборі евакуйованих. Це повторила й досі мовчазна „Правда України". Дві інші газети, „Культура і життя" та „Літературна Україна" покищо мовчали.

П'ятого травня совєтські газети стали друкувати вислови співчуття від різних країн і осіб. „Правда" висловила подяку за пропозиції допомоги і заявила, що покищо можна справитися власними силами. Повідомилося також про прибуття в Москву американського спеціяліста-радіолога д-ра Ґейла. „Правда" стала дорікати західній пресі за неправдиві відомості про число жертв і почала огризатися, вказуючи, що на Трьохмилевім острові в ЗСА в 1979 році витекло більше радіяції, а також трапилося 2,310 інших атомових катастроф. Зазначила „Правда", що в березні 1986 року в графстві Кент, в Англії, також була значна атомова аварія.

П'ятого травня в Москву прибув, на запрошення СССР, генеральний директор Міжнародної агенції атомової енергії (МАҐАТЕ) Блікс.

У дальших випусках „Правда" і „Ізвєстія" повторяється [illegible] продовжується і що стан з дня на день кращає. Але хитра конструкція фраз змушує читати між рядками. Сказано так: „Стан радіяції на території України й Білорусі стабілізується з тенденцією на покращення". Отже, тільки напрям на покращення — по всій Україні й Білорусі. А перед тим же було повідомлено, що в Києві й Україні стан нормальний! Далі повідомлено, що евакуйоване населення вже працює в виробництвах, конструкція і колгоспах в інших місцевостях. А може ж вони смертельно хворі? Адже біда з радіяцією та, що вона вбиває не одразу, а через кілька днів, тижнів, місяців, років...

Восьмого травня „Правда" розпочала друкувати репортажі Спеціяльний кореспондент „Правди" Губарьов у півсторінковому репортажі розповідає про свою подорож „ракетою" по Київському водойомищу. Він бачив, як вертолети скидають глину, пісок, олово і бор у черево реактора. На жаль, боротьба незакінчена. Її провадять тисячі людей...

Чорнобиль — місце, де аж три великі річки: Ірпінь, Тетерів і Прип'ять впадають у Дніпро. А тут же недалеко ще й четверта річка — Уж впадає в Прип'ять. Очевидно, всі три вони можуть фатально затруїти цілу Україну й Білорусь, а може вже й затруїли, хоч совєтська влада не дозволяє таких припущень. Такі припущення тільки вона може робити, аналізуючи нуклеарні катастрофи на Заході.

Закінчується цей перший репортаж про Чорнобиль сумною картиною: місто Чорнобиль порожнє. Коло будинку скавулить самотній песик. Він стереже дім (не сказано від кого). І нащо ж бідного песика лишили на поталу радіяції?

Шостого травня Міністерство закордонних справ влаштувало пресову конференцію, що нею керували заступник міністра Ковальов і голова Ради міністрів УССР Щербина. Щербина коротко повідомив, що трапилось 26-го квітня о 1:23 годині ранку. Він повторив звідомлення, друковані попередньо в „Правді" й „Ізвєстія", і повідомив, що на станції черґують 150 людей. Верхня частина реактора засипана 4,000 тонн піску, глини, бора, доломіта й олива. Стан нормалізується. В Україні, Білорусі й Молдавії (о, вже й Молдавія згадується) рівень радіяції „не вище норми". На запитання кореспондентів [illegible] енергії СССР Петросян. Його запитали, що означає вираз „Реактор у заглушенім стані". Відповідь: „Припинена ланцюгова реакція". Ну, добре, що припинена, якщо це правда, алеж досі не було повідомлено, що ланцюгова реакція далі йшла... Число ушкоджених при цій пресконференції було подано як 204. На запитання, чи підвищився рівень радіяції, відповідь була, що „не дуже".

Сьомого травня обізвалась „Правда України". Своїм обов'язком вона вважала інформувати про розміщення евакуйованих у сусідніх районах. Повідомлено, що евакуація забрала дві години 45 хвилин 1,100 автобусами (колона в 20 кілометрів). Приклади розміщеня евакуйованих 96-літня Ганна Науменко поселилась у хаті 83-річної Марії Павличенко. „Проживемо. А там усе буде гарно", — сказала Ганна Науменко. Дай Боже! В Бородянськім районі розмістили 6,200 чоловік. В Іванківському районі кожна родина взяла до себе одну або більше родин. Жінка директора Чорнобильської АЕС пішла доїти корів, не кажучи вже про інших. Кожний пішов на працю, а діти — до школи. 58 сіл Поліського району, 18- Бородянського, 17 Іванківського й дев'ять Макарівського районів прийняла евакуйо[illegible] народній біді.

Закінчення буде

Становище КУППО до українсько-польських взаємин

Нещодавно Президія Конференції Українських Політичних Партій і Організацій, в якій співпрацюють ОУН, ОУНз, Рада Прихильників УНР, СЗСУ-Селянська Спілка, УДР, УНДО, УРДП і УСП, отримала пропозицію представництва чотирьох політичних формацій, діючих в сучасній Польщі, затіснити польсько-українську співпрацю на базі їхнього звернення „До братів українців, білорусинів і литовців".

Як відомо, в тому зверненні польські політичні формації — Політичний рух „Визволення", Ліберально-демократична партія „Незалежність", Політична група „Воля" та організація „Свобода-Справедливість-Незалежність" — пропонують, щоб припинити спори між заінтересованими народами за кордони, приймаючи теперішні кордони між УССР, БССР,ЛССР і ПЛР.

Українські політичні партії і організації, які співпрацюють в КУППО, вітають це звернення і вважають, що воно є важливим кроком на шляху затіснення співпраці між українцями, поляками, білорусинами і литовцями в боротьбі за привернення суверенности нашим народам на їх власних територіях, та є важливою основою для майбутнього добросусідського співжиття між нашими народами. Партії і організації КУППО вітають мужню поставу польських підпільних формацій у їхній боротьбі за свободу польського народу і зокрема вітають державно-творчу ініціятиву цих організацій у справах кордонів між східньоевропейськими народами.

Ми усвідомлюємо собі, що теперішні кордони були вислідом домовлення між учасниками горезвісної Ялтинської конференції і вони не є виявом свобідної волі наших народів. Одначе визнаючи теперішній стан як реально існуючий факт, ми заявляємо наше принципове ствердження, що ніхто в світі не має права вирішувати питання кордонів наших держав, лише наші народи і ними вибрані державні органи у наших вільних і суверенних державах.

Приймаючи дружні пропозиції названих польських політичних формацій, заявляємо нашу готовість шукати з ними й іншими дружніми формаціями білоруського, литовського й інших сусідніх народів Східньої і Центральної Европи тісної співпраці у спільних нам справах — боротьби проти московського, під сучасну пору, комуністичного імперіялізму, який поневолює наші народи.

Про наше становище повідомляємо представництво названих польських політичних формацій і пропонуємо відбуття спільної конференції заінтересованих формацій для намічення конкретних плянів нашої співпраці.

Конференція Українських Політичних Партій і Організацій

Травень 1986 р.

Відзначена стипендією

К. Рудницька

Катерина Рудницька, студентка англістики і германістики при ЛяСалл університеті у Філядельфії, є першою в історії цього університету студенткою, яка виграла стипендію від Крайового фонду гуманістичних наук. Вона здобула цю стипендію за проєкт, який вона опрацьовуватиме літом 1986 року.

Її проєкт включає аналізу праці визначного американського мистця XVIII століття, Чарлза Вілсона Піла, який жив деякий час на фармі, що її недавно набув як свою посілість ЛяСалл університет. Проєкт К. Рудницької має заголовок „Город Чарлза Вілсона Піла як мистецтво". Проєкт бере до уваги теж поезію, малярство та архітектуру того часу.

Згідно з інформаціями, що їх подала фундація, 983 особи були кандидатами стипендії і з того числа признано 166.

Крім своїх студій, які вона дуже успішно продовжує — вона є під цю пору першою студенткою ЛяСалл університету Катерина теж є активною в університетському житті. Вона є головним редактором університетського тижневика, співає в університетському хорі й є членом кількох інших організацій.

В українській громаді К. Рудницька є відома як співредактор англомовного тижневика „Америка", як невтомна учителька „Рідної Школи" і як взірцева пластунка.

Крім студій в ЛяСалл університеті, Катерина Рудницька відбула два літні семестри на курсах УКУ в Римі і два семестри на Філії УКУ у Філядельфії. Після закінчення ЛяСалл університету вона плянує продовжувати студії журналістики.

Батьки Катерини є членами 293-го Відділу УНСоюзу.

Н. Н.

Вісті з Осередку Праці НТШ у Вашінґтоні

Осередок Праці НТШ у Вашінгтоні та Вашінгтонська група УВАН недавно влаштували спільно дві наукові конференції: 2-го лютого ц.р. відбулася конференція, присвячена пам'яті покійного проф. д-ра Володимира Кубійовича, а 20-го квітня відбулася конференція, присвячена 125-літтю смерти Тараса Шевченка. Обидві імпрези відбулися в домі св. Софії у Вашінгтоні.

Конференцію в пам'ять проф. Кубійовича відкрив голова Осередку Праці НТШ проф. Т. Залуцький.

Після цього, проф. П. Одарченко виголосив першу доповідь, а саме про проф. П. Одарченко виголосив першу доповідь про проф. Кубійовича як редактора Енциклопедії Українознавства. Він згадав, що проф. Кубійович відновив після Другої світової війни НТШ в Мюнхені. В рамках НТШ В. Кубійович і З Кузеля зредагували й видали в 1949-52 рр.тритомову тематично укладену Енциклопедію Українознавства (ЕУ1), в якій взяло участь коло 120 авторів поодиноких гасел. Це спровокувало 8 років пізніше видання української енциклопедії на Україні.

Вміжчасі редакція енциклопедії перенеслася до Парижу, де почалася під проводом проф. Кубійовича редакція 10-томової гаслової Енциклопедії Українознавства (ЕУ2), яку як і ЕУ1 формально фірмувало пластове видавництво „Молоде Життя". Паралельно до енциклопедії українською мовою проф. Кубійович почав організувати видання англомовної, тематично укладеної енциклопедії українознавства. Проф. Кубійович часто їздив у цій справі до Канади і закінчив це видання в 1963 році, а тоді почав думати про гаслову англомовну енциклопедію про Україну, яка є в стані реалізації.

Проф. Кубійович був щиросердечною людиною. Проф. Одарченко вдячний, що міг співпрацювати з ним та бути помічним при творенні такого великого діла — енциклопедії українознавства.

Потім д-р Калинович згадав про проф. Кубійовича як суспільно-політичного діяча та поділив його діяльність на три періоди: краківський, львівський та еміграційний.

Краківський період: проф. Кубійович, який був від 1928 до 1939 року доцентом краківського університету, очолив з вибухом німецько-польської війни 1939 року організацію українців у Кракові. Ця організація оформилася в червні 1940 року як Український Центральний Комітет. Найважливішим завданням Комітету була допомога біженцям зі Східньої Галичини та заходи для українського національного відродження на теренах Західньої Галичини. Конфлікт і роздор в Організації Українських Націоналістів спричинив великий клопіт для УЦК і для Кубійовича особисто. В 1941, коли Гітлер напав на Совєтський Союз та зайняв Східню Галичину та Східню Україну, д-р Кость Панківський очолив львівський відділ УЦК та був рівночасно заступником голови УЦК.

Львівський період. Після звільнення Східньої Галичини від совєтської влади, проф. Кубійович залишився на своєму пості та провадив зовнішні зв'язки урядом, а д-р Панківський вів внутрішні справи УЦК, який став свого роду українським урядом. Проф. Кубійович брав участь у створенні Української Дивізії „Галичина" та став разом із Палієвим членом військової управи цієї Дивізії.

Еміграційний період. Після катастрофи під Сталінградом почали напливати до Галичини втікачі, а далі прийшлося евакувати УЦК до Німеччини. Тоді виїхав туди й проф. Кубійович. Коли в Німеччині створено Український Національний Комітет під проводом ген. Шандрука, проф. Кубійович став заступником голови Комітету. В зв'язку з кінцем Другої світової війни цей Комітет перестав діяти 17-го квітня 1949 року, і це був кінець політичної діяльности проф. Кубійовича.

Останній прелегент, мгр Богдан Ясінський, говорив про проф. Кубійовича як географа. Проф. Кубійович народився 1900 року, був дійсним членом НТШ з 1931 року та головою НТШ в Европі з 1952 року. Після смерти Степана Рудницького він був найзвичайнішим географом України. Він написав біля 80 праць з антропогеографії та демографії України, зокрема з антропогеографії Карпат (досліди над пастушим життям) та синтетичні праці з географії та демографії України: Атлас України й сумежних країв 1937, „Географія українських і сумежних земель" 1938 і 1943; стінні й підручні карти України й Галичини (разом з Миколою Кулицьким).

Цю Наукову Конференцію закінчив голова Відділу УВАН проф. Петро Одарченко.

II

Конференцію присвячену 125-літтю смерти Тараса Шевченка відкрив проф. Петро Одарченко. Він же виголосив першу доповідь, темою, якої був „Заповіт" Тараса Швеченка. Ця поема, написана 25-го грудня 1845 року, стала швидко дуже популярною, її переклали на 110 мов, а композитори, між іншим Микола Лисенко, написали до її слів 60 музичних творів. З тексту „Заповіту" цензура початково втяла кінцеву частину, і повний текст появився аж у „Кобзарі" 1905 року.

В „Заповіті" Шевченко закликає до спротиву гнобителям українського народу („...вставайте, кайдани порвіте..."). У цій поемі є прегарні зорові та слухові образи; є там теж багато звуків „ре" („...як реве ревучий..."), для імітації звуків пливучого Дніпра. З бігом років „Заповіт" став національною піснею, яку в часах відродження української держави народ залюбки співав на моноголюдних зборах.

Наступний доповідач мгр Богдан Ясінський проаналізував Шевченківський малярський дорібок. Йдучи за часом виконання живописних і графічних творів, перелегент поділив Шевченкові праці на три періоди: від перших робіт доакадемічного часу й заслання, твори з часів заслання і роботи, виконані після повернення із заслання аж до смерти. За жанрами — це портрети, композиції та мітологічні, історичні та побутові теми, архітектурні пейзажі й краєвиди. Виконував їх Шевченко у різній техніці. Мистецька спадщина — твори живопису й графіки, яку Шевченко виконав протягом цілого свого життя, збереглася до наших часів в оргіналах і частково в гравюрах на металі й дереві тодішніх або закордонних граверів, а також у копіях, що їх виконали мистці ще за життя Шевченка. Збереглося 835 творів і, згідно з опінією спеціялістів досі не знайдено 270 втрачених робіт.

Доповідач старався у своїй доповіді доказати, що Шевченко не тільки був поетом, — він був великим художником, і це визначає його видатне місце в історії не лише українського але й світового мистецтва.

Після дискусії Конференцію закрив голова Осередку Праці НТШ у Вашінгтоні, проф. Т. Залуцький.

Валентина Юрченко

Чорнобиль

Як чорний дим ненависти і злоби,
Нестерпні залишаючи сліди,
Повзе по світі жах — ЧОРНОБИЛЬ! —
Прокляття атомової доби.

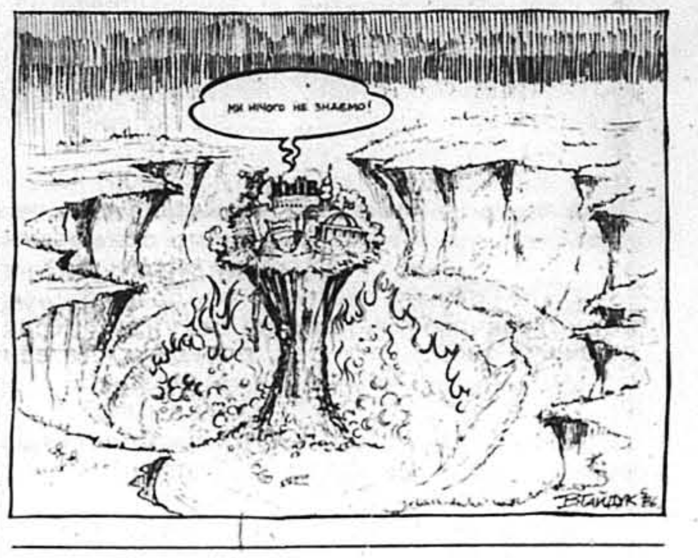
Тікають люди в страху і нестямі, —
Куди ж тікати? Лихо, мов петля,
Бо смерть женеться їхніми слідами
І стогне зранена, отрусна земля...

І котить гойні води наш Славута,
Несе у море, як віками ніс,
Не знає, сивий, він тепер — отрута,
І хвиль дніпрових стережись!

О, земле рідна! Може, за покуту
Тебе не знято досі із хреста?
Приймаєш, Україно, кару люту,
Як помсту за Петлюру і УПА?

Примара нуклеарної подоби
Несе світами видива жаскі...
Чорнобиль, український наш Чорнобиль!
Ти пострахом лишився на віки!

1986 р.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство ТАСС повідомило, що під час налету воєнних літаків Південно-Африканської Республіки на порт в Анголі були пошкоджені також совєтські і кубинські кораблі, які, мовляв, привезли „різний товар" до Анголі і були заякорені в порті, або в поблизьких водах.

УНСоюз...

(Закінчення зі стор. 1)

біцький, секретар 285-го Відділу, Стелла Федик, секретарка 292-го Відділу, Богдан Пашківський, касир 360-го Відділу, Андрій Маринюк, секретар 368-го Відділу, Григорій Ґіна, голова 370-го Відділу, Анна Бурій, секретарка 402-го Відділу, Мирон Ґрох, секретар 461-го Відділу, і голова 465-го Відділу Іван Ґиба.

Слід згадати, що відомий союзовий діяч і містоголова Округи Вунсакету Леон Гардінк передав дві аплікації на суму 160,000 долярів. Він є секретарем 206-го Відділу і завдяки його систематичній і відданій організаційній праці Округа Вунсакет чотири роки мала виконану квоту понад 100 відсотків.

На 31-ій Конвенції всім організаторам поіменно подяку зложив головний організатор Степан Гавриш, подавши число аплікацій і суму забезпечення. Всі вони були нагороджені рясними оплесками, як вияв подяки за поміч в розбудові Батька-Союзу.

Подяка й признання належиться також і тим організаторам, що придбали по два або по одному членові, про яких не було згадки.

Мета УНСоюзу в конвенційному році була схвалена ще в грудні минулого року, а саме придбати 3,000 нових членів забезпечених на 10 міл. дол. Початок є добрий тому є вигляди, що та мета буде осягнена, а запорукою того є це, що в Союзі вже почав працю професійний організатор Генрі Флойл, завданням якого є продаж забезпечення на високі суми.

Товариство Українських Американських Емеритів в Ст. Петербурзі

повідомляє, що дня 7-го червня 1986 року, по важкій недузі відійшла у Вічність

св. п.

АНАСТАЗІЯ БІЛОВУС

співосновниця Товариства, в якім працювала до послідньої хвилини, невтомна працівниця у церковному, громадському і політичному житті, співосновниця 50,000 дол. Фундації Біловусів на українські цілі.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Управа Товариства

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що 11 травня 1986 р. у Відні несподівано відійшла у Вічність на 76-му році життя наша Дорога Сестра

бл. п.

ДАРІЯ МИРОСЛАВА СВІТЛИК з дому ЗАЛУЦЬКА

ПОХОРОН відбувся 22-го травня на Центральному цвинтарі у Відні, Австрія

У глибокому смутку:

сестра — СОФІЯ САЄВИЧ з родиною
брати — РОМАН ЗАЛУЦЬКИЙ з дружиною СОФІЄЮ і родиною
БОГДАН ЗАЛУЦЬКИЙ з дружиною МІРОЮ і родиною
ближча і дальша Родина в Америці, Канаді, Польщі і на Рідних Землях

Вічна Їй Пам'ять!

ДОРОГІ ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ! ЯКЩО ВАШЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КІНЧАЄТЬСЯ ЗАВТРА, ТО ЗАБЕЗПЕЧТЕСЯ НАНОВО ЩЕ СЬОГОДНІ. НЕ ЗАЛИШАЙТЕСЯ НІ ОДНОГО ДНЯ БЕЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ, БО НЕЩАСТЯ ПРИХОДИТЬ НЕОЧІКУВАНО. ПАМ'ЯТАЙТЕ, ЩО НАЙДЕШЕВШЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЛЯ ВАС МАЄ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Пам'яті дорогого друга Я. Плескуна

З волі Всевишнього 13-го березня ц.р. у соняшній Фльориді відійшов у вічність на 57-му році трудолюбного життя наш дорогий друг бл. п. Ярослав Плескун. Болісно і тяжко було примиритися з сумною дійсністю, що невмолима смерть забрала всім нам дорогу людину.

Бл. п. Ярослав народився 10-го травня 1929 року в селі Литвинові на Підгаєччині. Дитячі роки провів у родинному селі. В роки воєнної хуртовини, що шаліла на наших землях, перед поновним приходом большевицької навали Ярослав 14-літнім юнаком покинув рідні сторони, через скитальщину і сиротинець у Західній Німеччині прибув у 1947 році до Америки. Тут почав студіювати в Стемфордській духовній семінарії, відтак відбував військову службу в американській армії в часі корейської війни в 1951-53 роках.

Вернувшись з Кореї, Ярослав одружився з Анною Дідик, після тяжких зусиль наполегливої праці став власником успішного приватного підприємства на 5-ій авеню в Ню Йорку.

Крім родинних обов'язків, бл. п. Ярослав активно включився в суспільно-громадську працю. Спочатку пластун, а потім сумівець, після приходу з війська став другим заступником коман дира католицьких ветеранів. Як мешканець Асторії, Н.Й., був референтом школи українознавства при місцевому Відділі УККА та головою Парафіяльної ради. В українському селі Ґлен Спей, Н. Й., де перебував літньою порою, став членом ділового комітету колишньої громадської ради в кількох каденціях як референт суспільної опіки і організаційний референт, а також членом церковного комітету при українській католицькій церкві св. Володимира. Був членом-основником культурно-мистецького т-ва „Дзвін" та першим головою 54-го відділу ООЧСУ.

Бл. п. Ярослав був жертвенним на церковні, наукові та культурні цілі, а зокрема на українські сироти в Бразилії, бо сам перейшов твердий шлях сироти. І так після серцевої недуги, з якою боровся довгі роки, заснув вічним сном. Тіло покійного перевезено з Фльориди до похоронного заведення МекКвін в Асторії, де в понеділок, 17-го березня, два священики о. Христофор Войтина, місцевий парох української католицької церкви Чесного Хреста, і о. Юліян Осадца, парох української католицької церкви св. Володимира в Ґлен Спей, відправили Парастас і Панахиду в присутності родини та численно зібраних друзів, місцевих і тих, що приїхали з Ґлен Спей і Кергонксону. Над відкритою домовиною були виставлені прапори та багато вінків-квітів, серед них від родини губернатора стейту Ню Йорк Маріо Квомо. Прощали покійного Володимир Балабан від 54-го Відділу ООЧСУ в Ґлен Спей, інж. Петро Саляк від церковного комітету при церкві св. Володимира в Ґлен Спей, Корнель Василик від друзів націоналістів та проф. д-р Петро Ґой від колишніх молодих хлопців, що перебували в сиротинці у Пріні, Баварія. Поховали бл. п. Ярослава у вівторок, 18-го березня 1986 року на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурзі, Н. Й. Був гарний соняшний березневий день. На похорон прибуло багато авт з Ню Йорку, Ґлен Спей, Кергонксону. Близькі друзі поклали домовину на місце вічного спочинку. Отець Юліян довершив запечатання гробу. Над домовиною прощали покійного Ярослав Ґавур від організацій Українського Визвольного Фронту, архітект Аполінарій Осадца від організації Об'єднання Українців в Ґлен Спей, та мгр Микола Василик від української громади Кергонксон-Елленвілл. Піснею „Видиш, брате мій" численна жалобна громада прощала друга Ярослава в останню його мандрівку.

Після похорону в недалекому містечку Ґошен відбулася тризна в приміщеннях ресторану, на яку запросили учасників похорону дружина покійного Анна і доня Леся. На тризні присутні зложили в пам'ять покійного Ярослава: на Визвольний Фонд 900 дол. та на питомців в Юґославії і українську католицьку церкву св. Володимира в Ґлен Спей 620 дол.

Ярослав Ґавур

Українські діти в Денвері у поклоні Кобзареві

Діти світлички і „Рідної Школи" у Денвері

Концерт на пошану Тараса Шевченка відбувся 16-го березня ц. р. в церковній залі після співаної Служби Божої. Українська громада численно зібрались, щоб зі своїми дітьми і внуками відзначити цей дорогий українському серцю день. Виконавцями концерту були діти світлички, і „Рідної Школи."

Напевно, не одному з присутніх пригадались концерти на рідних землях, де сам був учасником, а в наших дітях бачив себе.

Концерт розпочався „Заповітом," який проспівали всі присутні. Надя Хома привітала зібраних на залі, після чого гарно випрацьований реферат виголосила Оля Мосійчук. Вона, користуючись уривками з Шевченкових творів, доказала глибоку віру поета у Бога, надію на визволення України з неволі і щиру любов до батьківщини.

Потім була збірна деклямація „Я Шевченка поважаю,"яку виконали діти зі світлички: Соня Горчаківська, Адріян Пиріг, Павлик і Лариса Макальондра, Тарас і Михайло Винарі, Петрусь Беймук і Тарас Левус. „Діти Кобзареві" деклямувала Нуся Горчаківська. Пісню „Тече вода," слова Т. Шевченка, виконала шкільна оркестра. Поезію „Привіт Батькові Тарасові" продеклямували Наталя і Павло Левуси. Монтаж творів Шевченка виконали Андрій і Орест Мосійчуки, Ева Желем, Марта Арнольд і Таня Орищин. На закінчення пісню „Реве та стогне" проспівали діти під акомпанямент шкільної оркестри. Наш отець парох Стефан Хміляр, ЧСВВ,звертаючись до дітей і присутніх, вказав на велике значіння свята, яке щороку відбувається і допомагає змагати до ідеалів поета, які є завжди живими і на часі.

Зеновія О. Пиріг

Микола...

(Закінчення зі стор. 2)

нього в гори до Славська на „жентицю".

Хоч на з'їзді руських учених 1848 року заявив себе Устиянович приклонником самостійної української мови й говорив, що „все буде держатися простонароднього слова", довго не втримався на тому становищі. Не встерігся від впливу Адольфа Добрянського й Антона Петрушевича, приклонників „єдиної мови" і вже 1861 року проявив нахил до літературного „об'єднання". На склоні віку думав поет вернутися на шлях М. Шашкевича й відчув, що забрив не туди, куди провадила його народна муза; але світочем його думок залишився таки Іван Наумович.

Яків Головацький каже, що думку скликати з'їзд „руських учених" піддав Устиянович. Він виголосив патріотичну промову, про яку „Зоря Галицька" в ч. 25 в 1848 році писала: „Соловій руский Устиянович Никола так красненько до чувства всіх промовив, що ся аж розплакали". В добі „весни народів" брав Устиянович активну участь у громадському житті; у старшому віці, втративши віру в силу свого народу, став добачувати одиноке спасіння в Росії. Він виголосив разом із Шашкевичем і Юліяном Величковським першу проповідь по-українськи у Львові, в церкві св. Параскевії. Змінив напрям своєї творчости під впливом сина Корнила, який був тоді у Відні під впливом Раєвського й поезій Хомякова. Мала тоді вплив на поета старша літературна братія, як Я. Головацький, Богдан Діліцький та Іван Гушалевич, які писали мовою зближеною до російської. Покинувши скоро москвофільський табір, Корнило став визначним українським поетом і малярем. Про українство сина Корнила писав батько 14-го лютого 1865 року.

Скільський декан о. Фортуна не любив М. Устияновича. Не любили його і крилошани на святоюрській горі за його „хлопську мову". А вже зовсім розлютилися на нього, як він підтримав думку намісника Ґолуховського, щоб у нашому правописі впровадити латинку. Втомлений матеріяльними злиднями й тим усім, для добра своїх дітей, М. Устиянович перейшов до „обєдинительного табору", а вкінці покинув Галичину й перенісся до Сучави. Так став він жертвою сумної історії Галичини, як чимало інших тодішніх галицьких письменників.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

МАТРОНА ПРІЧКО, член УНС Відд. 200-го Т-ва „Вільна Україна" в Озон Парку, Н.Й., померла 14-го січня 1986 року на 90-му році життя. Нар. 30-го листопада 1986 року в селі Корчів, Україна. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку сина Михайла і трьох внуків і чотирьох правнуків. Похорон відбувся 17-го січня 1986 року на цвинтарі Сайприс Гілл в Брукліні, Н.Й.

Вічна Її Пам'ять!

Іван Пригода, секр.

ІВАН НЕДОСТУП, член УНС Відд. 5-го ім. св. Миколая в Асторії, Н.Й., помер 29-го січня 1986 року на 61-му році життя. Нар. 10-го січня 1925 року в Єзуполі, Україна. Членом УНС став 1968 року. Залишив у смутку дружину Кілію, дочку Надю, синів Джорджа з дружиною Марізою, Петра з дружиною Джоні і дітьми; сестер Марію і Сузан. Похорон відбувся 1-го лютого 1986 року в Бавид Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Хоманчук, секр.